

„Imam jo! Hvala Bogu, imam jo! Zatorej mi pa tudi ni treba stradati in raztrganih hlač nositi! Prej, ko sem po Kravji dolini hodil, kaj meniš, koga sem srečal? Prav zgodaj, ko pošteni ljudje še spe ali pa vsaj jutranjo molitev opravljajo. Češkovo sem srečal in na vse jutro se je platajzala tod okrog. Fej vas bodi!“

„Jaz skrbim zase, druge naj zase!“

„Le nedolžno se delaj! Nič boljša nisi od drugih. Še slabša! Le čakaj, bodeva že še račun imela! Misliš, da je bila sama? Bog varuj! Slinila se je z neko črno glisto, katerih je sedaj vse polno po Ljubljani. Kakor muh po kmečkih krčmah! In ročico mu je dajala in milo sta se gledala. Z mojim bo pa ravnokar na oklicih! Fej vas bodi!“

(Dalje prihodnjič.)

Tiha kraljica.

Bolest prikovala je noč ob dan
z okovi, iz dalj do daljav plamenečimi,
in z nogami, bisere drobne rosečimi,
je stopila tiha kraljica na plan.

Te noge dobrotne poljubljam ji vdan,
dokler ne posveti od vztoka nam daljnega
nebeški čar z žarki kopja kristalnega
na solzno obličje cvetočih poljan . . .

Vladimir.

Pred teboj . . .

Pred teboj zdaj plaho
mi beži srcé,
pred teboj se plaho
skrivajo željé . . .

Tvojega pogleda
sam nebeški žar
v srcu hrepenenje
mi vzbudi vsékdar . . .

In beseda ljuba
— tvojih usten slaj —
pred menoj zapira
sanj prelepih raj. —

Tak bežim, se skrivam
dneve vse, noči —
a ljubezen v srcu
bolj in bolj gori. —

Kristina.